

העתיד עוד לפנינו

רוח קלילה בידרה ענני שְׁיבָה במרחבי שמיים בהירים. שמש ערנית פיזזה מאחוריהם, שולחת קרניים דקיקות, מלטפת חרש את פניה של העיירה מִלְּנָיוּם. בתים אפורים אדומי גגות נִשְׁבּוּ בקסם שחר, לקול ציוץ ציפורים מתוזמר היטב.

לְסִלִי הסיטה את הווילונות, מזמינה את האור להיכנס ולהציף את החדר. לברכת הבוקר שלה השיב מִיֵּיק במלמול עייף, ברור למחצה, והתהפך לצדו השני. היא השאירה אותו להתאושש, יודעת עד כמה הוא זקוק לזמן הזה עם עצמו, וירדה בזריזות לקומת הכניסה, בכדי לארגן את ארוחת הבוקר שלהם.

בתחילת נישואיהם רטן מייק בליבו על כך שאינה יודעת מתי להעיר אותו. בהמשך אף אזר אומץ וקבל על כך בפניה בצורה גלויה. אולם בחלוף כמה חודשים, הגיע למסקנה שהוא פשוט תמיד עייף בבקרים. תמיד מעוניין שאותו נודניק שמעיר אותו, יעבור כבר בעצמו למצב 'נודניק'...

עיניו התכווצו לכדי סדק צר, ומבטו רפרף על פני הווילונות. הבוקר הם בצבע סגול כהה, משובצים אבני חן כסופות ומעויינות, במגוון גדלים שונים. בימים הראשונים עוד השקיע מידי ערב בעיצוב ידני של הדגם. חדוות היצירה הרוותה אותו סיפוק, אך עד מהרה איבד את סבלנותו. מאז הסתפק בלחיצה תקופתית על כפתורי המשוב, לעדכן עיצובים שמצאו חן בעיניו, או עוררו בו סלידה.

הוא פיהק פיהוק נרחב, התמתח ארוכות, ובהחלטה של רגע, הוריד את רגליו אל נעלי הבית, שהמתינו בסבלנות שקטה לרגע בו יוכלו לעטוף אותו בחום פרוותי. משם פנה אל חדר הרחצה בהליכה נינוחה ומפונקת משהו.

לסלי הצביעה פעם על כך שהוא מתעורר בהדרגה, כאילו החליטה היקיצה לרדת אט אט בשלבי סולם גופו. קודם פקחת עיניים, אחר כך פיהוק ומתיחת זרועות, ולבסוף, הורדת הרגליים מהמיטה. הדבר מצא חן בעיניה לאור העובדה שהיא מתעוררת ברגע אחד, וכמעט לא זקוקה לשינה.

מייק אהב לפתוח את יומו במקלחת מרעננת. הוא חש כי היא שוטפת מעליו את שאריות אבק טרדות מחשבת האתמול ונוסכת בו חיים חדשים. כשנעמד תחת המְקַלַח, שטף אותו זרם המים מראשו ועד רגליו. 'אז גם המקלחת אוהבת את ההדרגה...', חייך לעצמו. בכל פעם מחדש התענג והתפעל מרמת הדיוק של עוצמת הזרם וחום המים. בדיוק כפי שרצה, בדיוק כפי שהתכוון.

הגיעה השעה לבחור סבון רחצה. בדרך כלל, בחר בנינוח ומרקם שתאמו למצב רוחו. הבוקר התלבט בין פראי ומעורר לבין צלול ורגוע, ובחר לבסוף באפשרות השנייה. רחשי פכפוך וערבול נשמעו מכיוון מכונית הסבון, והיא מיהרה להגיש לידיו את התוצר המוגמר. מברשת השיניים השתחלה בעדינות לפיו, מחליפה טעמים מרירים של החמצה בטעם חריף-מתקתק של הזדמנויות חדשות.

הוא הרגיש שמצוה והחליט לסיים. זרם המים נחלש בהדרגה, ואת מקומו תפסו זרמי אוויר חמים שבקעו ממייבש-הגוף עד אשר התאדתה כליל הלחלוחית שעל גופו. הוא פתח את הארון שניצב בפנינת חדר הרחצה, שולף מתוכו בגדים תחתונים, זוג גרביים בצבעי אפור, מכנסי אלגנט שחורים וחולצה מעוצבת בשלל גווני סגול, תוהה האם בחר בה בהשראת עיצוב הווילונות של הבוקר.

הוא התלבש בזריזות שְׁלִינָה וירד אל קומת הכניסה, מתבשם מניקיון הרצפה המבהיקה ושואף אותו עמוק לתוכו. גם הבוקר הספיקה לסלי לשטוף ולייבש אותה טרם בואו. מן הסלון פסע אל עבר המטבח, וניחוח אפיית לחם טרי קדם את פניו.

על שולחן פינת האוכל היו ערוכים שלל מאכלים בטוב טעם. סלסילת לחמניות קלועות לצד חמאה רכה. חביתות צרובות לצד סלט קצוץ דק. במרכז עמד קנקן מיץ תפוזים סמיך לצד קנקן מים צלולים. כולם סדורים בצמדים, ומשרים אווירה זוגית מקרבת.

רק ריבת התות הביתית, אותה רקחה לסלי לכבוד השנה החדשה, נותרה מיותמת ללא בן זוג. פרוסות של לחם מלא זינקו בתרועה קופצנית מן המצנם בתזמון מדויק. לסלי מיהרה להוסיף אותן אל הסלסילה ואז התיישבה לצדו.

מייק אהב אוכל, ואהב אוכל טוב. למרות שהיה קצת בררן, למדה לסלי בתוך זמן קצר לקלוע לטעמו. 'מעניין שהאוכל הטעים באמת, הוא דווקא זה הטבעי והפשוט', הפליגו מחשבותיו בלעיסה מהורהרת.

בעוד לחמנייתו של מייק כורעת תחת כמות נדיבה מדי של חמאה, נגסה לסלי נגיסות קטנות בטוסט מרוח בשכבה דקיקה של ריבה, כיאה למי שמקפידה על דיאטה חמורה, אבל בכל זאת מרשה לעצמה לרמות רק קצת מדי פעם. מייק ידע שהיא לא באמת רעבה, ורק אוכלת מנימוס, כדי שירגיש בנוח בחברתה. קצת קשה היה לו להתרגל לרעיון, אבל כמעט לכל דבר מתרגלים בסוף. במיוחד במילניום.

"אתה יודע מה מצפה לנו בעוד עשרה ימים?" הפרה לסלי את השתיקה בשאלה שמייק לא ציפה לה. בדרך כלל התנהלו ארוחות הבוקר שלהם בשקט יחסי. "המ...", גמגם מייק, עיניו מתרוצצות בחיפוש אחר מענה הולם. "לא זוכר", פלט לבסוף, ראשו מתנער מתשובה, "את יודעת שאני לא טוב בתאריכים...".

"אבל מייקי!" הוכיחה אותו בפליאה שחביבות נוזפת נמסכה בה, "היום הראשון בפברואר, ובעוד עשרה ימים בדיוק, אנחנו חוגגים לך יום הולדת שלושים ושש! הִפִּי בִּינְתֵי־יִי טו יו..."¹, התנגן השיר מפיה באותו לחן מוכר, שגם רבות השנים לא יכלו לו.

עליצותה הצליחה להדביק מעט את מייק, והוא הצטרף אליה בהמהומי בס נמוכים ועתירי זיופים. הוא הרגיש קצת לא בנוח עם הסיטואציה, אך ידע שזה לא מפריע לה. מה שלא יהיה, היא תמיד תקבל אותו, בדיוק כפי שהוא.

---

¹ [הערת המתרגמת: התעתיקים לאורכו של ספר זה נועדו לשקף את צלילי המבטא האמריקאי, ולכן לא נעשו בהתאם להנחיות האקדמיה ללשון העברית. אופיים הוא יותר טרנסקריפצי מאשר טרנסליטרציה].

"זה יהיה בעצם גם יום הנישואין שלנו!" נזכר לפתע מייק, קוטע באחת את השירה המשותפת. "כן", הנהנה לסלי נרגשת, חיוך עוטף את תכול עיניה. "יום הנישואין השלישי. וגם היום בו התחלנו להתגורר במילניום".

מילניום השתרעה לאורך שפתו המזרחית של אגם בְּרִיקָה, במחוז נַאפֶה שבקליפורניה, כמאה מייל צפונית לעמק הסיליקון של סן-פרנסיסקו. הבנייה והפיתוח החלו בשנת 2037, והשלב הראשון אוכלס כעבור תשע שנים.

עוד בשלב השיווק, הפכה מילניום למותג של איכות חיים ולסמל נחשק של קידמה. "קס טָאצ' ת'ה נְקֶסֶט מִילְנִיּוּם!" (בוא לגעת במילניום הבא!) קסמו מודעות הפרסומת כמעט בכל מרחב אפשרי, והציתו את דמיונם של מיליונים.

"למה להרחיק עד לירח, כשאפשר למצוא את זה כאן?!" קראה מודעה אחרת, והפעם בתגובה לטרנד החדש להתגורר בעיר 'מוֹנְדֵיִי'.² "מָאצ' קְלוֹסֶר! מָאצ' בְּטֶר!" (הרבה יותר קרוב! הרבה יותר טוב!), הוסיפו כותרות המשנה.

אך אפילו הוגיה של מילניום לא צפו את עוצמת ההיענות. משרדי החברה ברחבי ארה"ב הוצפו מדי יום בעשרות אלפי פניות, ונאלצו להשיב רבות מהן ריקם. רק מעטים עברו בהצלחה את המיונים. לשם כך נדרשה יכולת כלכלית גבוהה, יציבה ומוכחת, וככל הנראה גם קריטריונים נוספים.

מייק גוֹלְדְרִינג היה אחד מאותם בודדים שזכו לתשובה חיובית. אחרי שנים אפורות למדי בתיכון, באוניברסיטה ובעבודה, זכה לראשונה בתשומת לב רבה מצד כל מכריו. הוא החל להרגיש קצת כמו הלוגו של מילניום, בו ברקו אותיות כסף נוצצות על רקע של בטון אפור.

אחוז התרגשות, ניצב בפתחו של בניין משרדי החברה, שעמד במרכזה של שדרת לְקְסִינְגְטוֹן, פינת רחוב 53, בְּמִידְטָאוֹן שבִּמְנֶהְטֶן. זוג מאבטחים חמור סבר עצר בעדו תחילה, אך למראה ההזמנה הרשמית אפשר לו להיכנס. מייק מילא בדיוקנות אחר הוראותיה המפותלות של תכנת הניווט, ומשהבחין בשלט כסוף, עליו התנוסס הכיתוב "צ'אָרְלֶס גְרִיי, מנהל קשרי לקוחות", הבין כי הגיע אל היעד הנכסף.

הוא נקש על הדלת בהיסוס קל, והיא נפתחה מאליה. את פניו קיבל גבר בגיל העמידה, שיערו שומני ומאפיר וסנטרו רחב במיוחד. בינו לבין מייק הפריד שולחן משרדי ענק בצבע שחור כהה. מנורות-צד האירו את קירות החדר באור צהבהב, משוות לו מראה אפלולי. מייק לא הבין מדוע נחוץ מראה כה קודר בכדי ליצור תחושה של רשמיות.

האיש שקע בכורסת מנהלים מהודרת עשויה עור שחור, כרסו המרשימה חנוטה בחליפת עסקים שחורה. שתיהן נראו כעתידות להתפקע בכל רגע. בידו הייתה אחוזה סיגריה בוערת, ממנה ינק ממושכות והפריח טבעות עשן בחלל החדר.

---

² מוֹנְדֵיִי - עיר שנבנתה על הירח בידי חברת "יור סֶפֶייס", אשר הוקמה בידי יוצאי נאס"א.
[הערות העורך: הערות הסבר נוספו כאן לטובת קוראי-עבר, אשר אינם בקיאים די הצורך במושגי זמננו].

מייק סבל באופן מיוחד מריח סיגריות, וגם חשב שעישון הוא דבר מגוחך להחריד. הרי היום קיימים כבר כל כך כהרבה תחליפים. מדוע אלה שמתיימרים לשאת את חוד החנית של הקידמה, מאמצים נורמות פרימיטיביות ככל שהדבר נוגע להרגלים קלוקלים?

מבלי משים העווה מעט את פניו. האיש כנראה הבחין בכך, ובלא אומר ודברים כיבה את הסיגריה במאפרה המעוצבת שניצבה על שידת המגירות שלצדו. הוא התקרב מעט אל השולחן, ומבטו שהופנה כעת למייק, שילב התעניינות זהירה ועליונות מתנשאת.

"מייק גולדרינג?" שאל צ'ארלס. מייק אישר בניע ראש, והושיט בנימוס את ידו, חוצה בקושי רב את השולחן הרחב. הוא היה היחיד שהזמן לשעה זו, אך צ'ארלס, ששילב באופיו סדר מוגזם וחשדנות, החליט לשוב ולוודא את הזיהוי גם באמצעות אפליקציית 'איִפִּנְדוּ'³.

"נעים מאוד, שמי צ'ארלס גריי, ואני מנהל קשרי לקוחות בחברת מילניום, סניף ניו-יורק", פתח בלחיצת יד נוקשה, ופנה לעיין ברשימת המועמדים הווירטואלית, לשם זיהוי סופי ואחרון. "אכן, עברת את המיונים", שב והפנה אליו מבט חטוף משאיתר את שמו ברשימה. "מיִסְטֵר גוֹלְדְרִינג, וּוְלָקֶם טו מִיִּלְנִיּוּם! (ברוך הבא למילניום!) אתה ממש בר-מזל!", הכריז בנימת פאתוס חגיגת מדי, שמייק חש כי היא מעושה. ומאוסה. טוב, כאלה הם אנשי עסקים.

'בר-מזל, כלומר, עשיר', ציין לעצמו מייק. בלי זה הרי לא היה לו שמץ של סיכוי להתקבל לכאן. אל העושר האגדי הזה לא הגיע בכוחות עצמו, חלפה בו מחשבה ששאבה מביטחונו העצמי. היה זה בעיקר שילוב מנצח בין הירושה הנדיבה של הסב לוֹרֶנְס, איש העסקים, לבין הקמצנות שלו. בעוד אביו מנצל את חלקו בירושה לחיי הוללות פרועים, השכיל מייק להסתפק במועט ולשמור על חסכוניותו.

מבטו של צ'ארלס ביקש את תשומת לבו, קוטע באחת את מחשבותיו. "המעבר למילניום הוא סוג של התקשרות עסקית. לפני שנוכל לחתום על חוזה, עלינו לערוך שיחה קצרה ולתאם עמדות". המילים האחרונות נאמרו בקשיחות, ומייק היה מוכן לחתום על כך שהיא אותנטית. ומאוסה. טוב, כאלה הם אנשי עסקים. אז לא מספיק להיות עשיר, צריך גם לעמוד בכללים שלהם.

"אקרא כעת לְטְרִיִּיסי, נציגת קשרי הלקוחות שלנו. היא תיתן לך סקירה קצרה על אורח החיים במילניום, ולאחריה נחתום על החוזה, במידה ותהיה מעוניין". כשסיים את דבריו נפתחה הדלת. טרייסי נכנסה פנימה, שופעת חיוכים ומקרינה מין להט פנימי שמייק לא הצליח להסביר. הוא התקשה להתיק את מבטו ממנה.

'טרייסי סְטוֹן' היה שמה המלא, לפחות לפי 'איִפִּנְדוּ'. ללא ספק היא באה, בין השאר, כדי להוסיף את ממד הנחמדות. אמנם גם צ'ארלס ניסה להיות נחמד, אך לא קשה היה להבחין בחוסר הסבלנות שלו. המציאות הפנימית חזקה מן המסכות שמנסים אנשים לעטות על עצמם, וקורעת בהן קרעים. 'אפילו רובוט משוכלל היה מציג זאת טוב ממנו', הרהר מייק באירוניה.

---

³ **איִפִּנְדוּ (IFINDU)** - היא אפליקציה (יישומון) לזיהוי שמו וכינויו של אדם באמצעות תווי פניו. תחילה נקראה ברחבי ארה"ב 'איי פיינד יו' (**I-FIND-U**), אך עד מהרה עברו תושביה לשימוש בשם המקוצר 'איִפִּנְדוּ' (**IFINDU**), אשר תאם יותר בצלילו את כוונתם המקורית של המפתחים היפנים.

"ערב טוב מיסטר גולדרינג", פתחה טרייסי, "אני מניחה שיש לך 'בִּי-סְמָאָרְט'..."⁴. צליל קולה גרם למייק להתלבט אם מדובר בקביעה או בשאלה רטורית. הוא הנהן לחיוב.

"אוקיי מייק", התערב צ'ארלס, "כפי שכבר אמרתי לך, טרייסי תציג בפניך בפירוט את כל הדברים המדהימים שאתה עתיד לקבל בתור תושב מילניום. באופן כללי אפשר לומר שבמילניום אתה הולך להיות כמעט כמו אלוהים. כשאתה רוצה משהו ומתכוון לכך, הוא אכן קורה. בהבדל אחד: בשונה ממנו, אתה הולך להשיג תוצאות מהירות ומדויקות יותר..."

צ'ארלס התמוגג. השנינות שבדבריו העלתה כחכות בגרונו, ומשחה בשפתיו חיוך תפל. טרייסי נותרה מאופקת, והדבר גרם למייק לתהות אם היא דתייה. חלקים נרחבים באוכלוסייה אמצו עמדות שמרניות בעשורים האחרונים. מייק עצמו היה נרגש ומבולבל מכדי להיות קשוב לתחושותיו האישיות לגבי הומור מן הסוג הזה.

טרייסי שבה ונטלה את רשות הדיבור במבט שהפנתה לצ'ארלס. הוא הנהן לאישור, והלהט שב בהדרגה לפניו ולתנועות ידיה. "עם המעבר למילניום תקבל דירה מאובזרת היטב. הכול בה יתעדכן בקביעות לפי טעמך האישי. המטבח, הרצפות, הדלתות, החלונות, הרהיטים, הווילונות, המצעים... הכול! ברגע שתראה שעיצוב של משהו ישתנה, זה פשוט יקרה, באופן כמעט מידי, וברמת דיוק גוברת והולכת".

"לשם כך פיתחנו חומר מיוחד בשם 'טֶכְנֹ-וּוּד', חומר עץ מודולרי", הסביר צ'ארלס בגאווה בלתי מוסתרת. "אבל כל זה הוא רק המסגרת, רק המעטפת החיצונית!", כעת התלהב באמת. "חכה עד שתשמע על התוף!... טרייסי!...". הוא סימן לה להמשיך, כמי שלא הבין מדוע הפסיקה את דבריה.

"נוסף לכל אלה", לבש קולה של טרייסי גוון דרמטי, "תקבל גם בת זוג רֹפְנֹשִׁית⁵, רובוטית-אנושית. תוכל לבחור את האופי המדויק שישא הקשר ביניכם, ולאחר תקופת הסתגלות קצרה, היא תתאים את עצמה אליך בדיוק כמעט מרבי. אם הטעם שלך בתחום כלשהו ישתנה, היא תזהה זאת תוך זמן קצר ותפעל בהתאם".

מייק קימט את מצחו. כבר שמע את עיקרי הדברים בחדשות ומפי השמועה, אך כאן הוא שומע אותם מכלי ראשון, ופוגש אנשים שיודעים כיצד הדברים נראים מבפנים, או לכל הפחות מציגים את עצמם ככאלה. "מה זאת אומרת 'תתאים את עצמה אליי'?" שאל לבסוף.

---

⁴ **בִּי-סְמָאָרְט (B-Smart)** - שבב המושתל מאחורי אוזנו של אדם (בחלקה העליון), מקיים תשדורות עם המוח ומהווה תחליף לטלפון חכם. השימוש בו החל בשנת 2028, וצבר תאוצה מהירה. בשנת 2042 כבר הציעו מספר בתי חולים השתלת 'בִּי-סְמָאָרְט' כחלק אופציונלי של הפרוצדורה הנהוגה בילודים טרם שחרורם. שמו של השבב נבחר בשנינות רבה. 'בִּי' (**B**) הוא קיצור של 'בְּרִיין' (**Brain**, מוח), כך שהשם 'בִּי-סְמָאָרְט' הציע את ה**סְמָאָרְט**-בְּרִיין כתחליף ל**סְמָאָרְט**-פּוֹן. במקביל הועבר גם המסר: "בִּי סְמָאָרְט" (**Be Smart**), כלומר, הֵיָה חכם ובחר בהשתלת השבב.

⁵ [הערת המתרגמת: במקור האנגלי, במופע הראשון בסיפור זה, נקראת הרובוטיקנית **Rob-Woman** לטובת הבנת המושג. לאחר מכן קוצר הביטוי ל-**Robuman**, בהתאם להגייה, המאחדת את המילים. רובנוש זכר נקרא במקור האנגלי **Robman**].

"אני מתכוונת לכל המובנים של בת זוג", השיבה טרייסי, "שם, גיל, מראה חיצוני, גוון קול, סגנון לבוש...". טרייסי נבוכה להמשיך, וצ'ארלס נחלץ לעזרתה: "הכל כולל הכל, מייק. אתה כבר ילד גדול. לא כל דבר צריך להסביר...".

"הרובנושית אף פעם לא עייפה לשום דבר, וכשאין לך כוח אליה, מכל סיבה שהיא", כאן ניכר היה כי צ'ארלס מדבר מניסיון אישי וטרייסי התכווצה מעט במקומה, "היא פשוט מסתלקת לתא האחסון שלה, ומכבה את עצמה אוטומטית. עד שתחפוץ בה שוב". דממה קצרה השתררה בחדר. מעלליו הוורבליים של צ'ארלס לא נשאו חן בעיני טרייסי. גם מייק לא אהב אותם במיוחד. אבל זו הדרך לחוזה.

"בת הזוג הרובנושית גם תתאים את עצמה אליך בכל המובנים הרגשיים", המשיכה טרייסי, מנסה להפיג את המועקה, "וכתושב מילניום לא תזדקק לנותני שירותים. הרובנושית תספק לך כמעט כל שירות שתרצה. היא תכבס, תנקה, תבשל, תסיע אותך לאן שתרצה, תערוך קניות מכל הסוגים, תספורות וסטיילינג, טיפולי שיניים בדיוק מרבי ומינימום כאב...".

"כן, כבר לא תצטרך יותר לפתוח פה גדול במשך שעות" התפרץ שוב צ'ארלס, מתמוגג שוב מהבדיחה של עצמו. 'אולי תסגור את הפה הגדול שלך למשך כמה דקות?', הלמה במייק ציניות בלתי אופיינית בעליל, שאינטנסיביות הפגישה הצליחה לחלץ מתוכו. 'אז למרות כל פלאי הטכנולוגיה, נראה כי בעיות השיניים הולכות להישאר אתנו לנצח', שבה ותפסה את מקומה מחשבה עגמומית.

"אז איפה היינו?", השימה טרייסי עצמה מנסה להיזכר, "אה, אוקיי. אימוני כושר, שיעורים פרטיים בכל תחומי הדעת, מרמת הבסיס ועד הרמות הגבוהות והמתקדמות ביותר. טיפולי תרפיה לגוף ולנפש בכל שיטה שתבחר, קונבנציונלית או אלטרנטיבית. כל זה הוא רק קצה הקרחון של מה שכבר פיתחנו. בימים אלה ממש, אנחנו עובדים על פרויקטים רבים נוספים, למשל...".

"תכנית בידור מותאמת אישית!", אחזה בצ'ארלס התלהבות נעורים. "הרי מהי בעצם מוסיקה, אם לא מתמטיקת המרווחים בין הצלילים? המערכת שלנו תזהה את המבנים המוסיקליים האהובים עליך ותיצור מבנים חדשים לפי טעמך, תוך חשיפה מבוקרת לסגנונות נוספים התואמים למבנה האישי שלך. באופן דומה ניצור עבורך מלאי מתחדש של סרטים, או ספרים, אם אתה מאלה שעדיין חובבי קריאה".

"במידה ואינך מעוניין שהרובנושית שלך תבצע שירות מסוים", סיגה טרייסי את הדברים, "יגיע לבינתך לשם כך רובנוש אחר, אך הדבר יהיה כרוך כמובן בעלות נוספת. אכלוס השלב הראשון של מילניום יתחיל בעוד כארבעה חודשיים, בראשון לינואר 2046. תוכל לבחור תאריך מדויק בו תרצה לעבור, ואנחנו ב'נקסט מילניום קוֹרְפּוֹרְיישן' מתחייבים לעמוד בו".

"אוקיי", הגיב מייק באיטיות, מתקשה לעכל את הריכוזיות הגבוהה של הנאמר בזמן קצר כל כך. "ומה כל זה דורש מהצד שלי?". כאן שב צ'ארלס ונטל לידיו את הפיקוד. הרי מתחילים כבר לדבר עסקים. "כתושב מילניום עליך להתחייב למגורים במקום במשך שבע שנים לפחות, תוך הימנעות מקשרים אישיים או רומנטיים עם בני אנוש. תוכל להמשיך בעבודתך הנוכחית, אך על התקשורת עם אנשי הצוות להישאר במישור הטקסטואלי בלבד, מבלי לנהל שיחות קול או וידאו לסוגיהן".

מייק התקשה להסתיר את ההפתעה שפשטה בפניו. 'שבע שנים? זה נשמע קצת כמו גזירה של בדידות. למה שמישהו בכלל ירצה לשלם על זה?!' הדהדה ההתרסה בלבו פנימה. אך המוני פרצופים אכולי קנאה שפגש בשבועות האחרונים צפו למול עיניו. הם, ללא ספק, היו רוצים בכל ליבם לשלם על כך במיטב כספם.

"ועוד פרט שחשוב שתדע: מחיר השכירות במילניום הוא מיליון דולר לחודש", נקב צ'ארלס קצרות בסכום הגבוה, בטון יבש ומבלי להניד עפעף. "במידה ותעזוב מסיבה כלשהי במהלך התקופה, תידרש כמובן להמשיך לשלם. כמו כן, אתה נדרש לשמור על סודיות מוחלטת בכל הנוגע לטכנולוגיה המתקדמת שתעמוד לרשותך במילניום. במידה ותפר זאת, הינך צפוי לתביעות משפטיות חמורות". "מיליון דולר?" חזר מייק על הסכום האגדי, "זה לא קצת מופרז מדי?" העז להתמקח.

"אבל מיסטר גולדרינג", קראה טרייסי בלהט האופייני לה, "שים לב למה שאתה מרוויח כאן! אתה הולך לקבל כל מה שתצטרך, בכל תחום שהוא, באיכות גבוהה ביותר שטרם נראתה כמוה ובנוחות מקסימלית. זו פשוט עסקת חיים מוצלחת של 'הכל כלול'". מייק קצת התאכזב. משום מה ציפה ממנה ליותר, אבל אחרי הכול כנראה גם היא רק אשת מכירות לכל דבר.

"ואם להיות כנה איתך, מייק", הוסיף צ'ארלס בקרירות מסויגת, "אתה משקיע כאן פחות ממה שאתה מקבל. המחקר שלנו כרוך בעלויות של הון תועפות, ואנחנו לא יכולים לאפשר לאנשים לעזוב באמצע הפיתוח. זה גם סוג של ניסוי, אתה מבין", רכן קדימה כצופן סוד, "פיילוט שזכות להשתתף בו. אנשים מוכנים לשלם הרבה כדי להיות שותפים במהלך הזה ולהציע קדימה את האנושות".

"אתה רוצה לומר לי שאנשים מוכנים לשלם כל כך הרבה כדי להיכלא מרצונם למשך שבע שנים בכלוב זֶהב-סיליקון למטרה ניסויית?" פקפק מייק. בתוך תוכו חשד כי הוא מנסה להגן על כבודו האבוד בכך שיציג את מילניום באור מגוחך.

"אנשים מוכנים לשלם הרבה על איכות חיים", ענה צ'ארלס לקונית. "ומלבד זאת, מילניום מהווה בשורה של ממש עבור לא מעט אנשים, כמו..." הוא פתח בסבב גירודים של סנטרו הרחב, ומייק תהה אם מאחוריו מסתתרת אי נוחות. "כמו פנסיונרים שזקוקים לטיפול מסור באמת, כמו אישה שקצה בעבודות הבית האינסופיות, או גבר שלא מצליח ביחסיו עם נשים..."

צ'ארלס אמנם השיב עצמו כמי שלא נעץ במייק את אותו מבט דוקר האומר 'אתה נראה אחד כזה', אך מייק חש בו היטב. הוא עדיין לא פנסיונר, וגם לא אישה, מה שמבהיר כי שתי הדוגמאות הראשונות נועדו לעטוף בהן את השלישית.

"אל תראה הכל שחור, מייק. החיים יפים! יש מספיק אנשים שמשתוקקים להיכלא בכלוב הזה", את המילים האחרונות הטעים בלגלוג מודגש. "ברשימות ההמתנה שלנו מחכים עשרות אלפי אנשים בכיליון עיניים. אם אתה רוצה, אתה בהחלט יותר ממוזמן לפנות את מקומך לאחד מהם. לא כולם יכולים להרשות לעצמם מגורים במילניום, אלה צרות של עשירים בלבד", סיים בעוד בדיחה תפלה. ידו נותרה תלויה באוויר, מחווה כלפיי היציאה. שקט סמיך אפף את החדר.

"אני רוצה לחשוב על זה עוד קצת", הפטיר לבסוף מייק. צ'ארלס נשף בבוז, אך מיד שב והתרצה. "אוקיי, מייק. בשבילך. אבל אני רוצה תשובה ברורה תוך שלושה ימי עסקים. המונים מחכים בתור, ואין לנו זמן מיותר לבזבז בהתעסקות עם אנשים לא החלטיים".

דקות ספורות לאחר שעזב מייק את משרדי מילניום, עדכנה אותו מערכת ה'בי-סמארט' בשש שיחות שלא נענו. כולן היו מאביו. הם כמעט לא שמרו על קשר בחיי היום יום, אך מאז התקבל מייק למילניום חזר אביו לגלות בו עניין. הוא חכך בדעתו אם להעביר את אביו למצב 'השתק', אך השיחה השביעית הכריעה את הכף.

"מה נשמע, מייק?" פתח אביו בחביבות. מייק לא סבל את הריח שנדף ממנה, אולם שיחת הווידאו לא אפשרה לו להביע זאת. "נפגשת איתם היום? איך היה?" "הם נתנו לי סקירה קצרה על העניין, אני צריך להחזיר להם תשובה סופית תוך שלושה ימים. אני חושב ללכת על זה". מייק הצטער על פליטת הפה, אך את הנאמר אין להשיב.

"בשביל מה אתה צריך את זה, מייק?" ניסה אביו להניאו מכך. עד היום הוא זוכר את המבט הכאוב בעיניו. שתיקה קצרה השתררה. מייק חש כי אביו מנצל אותה כדי לחפש טיעונים שיוכל לשטוח בפניו.

אבל מה בעצם יוכל לומר לו? שלא לבזבז את כספו על דברים של מה בכך, בעוד הוא עצמו איבד את מרבית חלקו בכספי הירושה בהנאות חולפות? עד כמה חשוב לבנות מערכת יחסים יציבה עם בת אנוש, אחרי שהוא עצמו גרוש כבר פעם שלישית? מייק חשד שאביו פשוט מקנא בהצלחה שזכה לה. כמו כולם, בעצם.

"מייק, קליפורניה רחוקה מכאן שלוש שעות טיסה, פלוס נסיעה עד מילניום. זה כמעט כמו לעבור לארץ אחרת". מייק רצה להשיב שכרגע הם גרים במרחק שעה נסיעה ולמרות זאת הם כמעט לא מבקרים זה אצל זה. אבל לא אמר דבר. מלבד זאת, אם הביקור יהיה מספיק חשוב עבור אביו, כך שיהיה מוכן להשקיע בו עוד כמה פרוטות, אפשר להגיע מניו-יורק למילניום בתוך שעה באמצעות המערכת החדשה של מוניות האוויר.

יתמיד הייתי ילד טוב ניו-יורק", חשב לעצמו כשהסתיימה השיחה. 'כבר שלושים ושתיים שנה אני הולך לפי הספר, שומר על המסגרת. הגיע הזמן לעשות משהו קצת נועז, ולו רק בתור הרפתקה ראשונה'. בתוך תוכו הודה, שהוא גם לא רוצה להרגיש מטומטם. אם כולם חושבים שכזו הזדמנות נפלה בחלקו, למה לוותר עליה? מה יחשבו עליו אם יוותר עליה?

כעבור יומיים התייצב שנית במשרדי מילניום, והפעם כדי לחתום על חוזה. הוא סיפר לצ'ארלס וטרייסי על כך שהחליט להעניק לעצמו את המגורים במילניום כמתנת יום הולדת 33, ושהוא מעוניין לעבור אליה בדיוק באותו תאריך, באחד עשר בפברואר 2046. טרייסי חייכה לשמע הרעיון. צ'ארלס נותר אדיש.

הם החתימו אותו ביומטריה על שורה ארוכה של טפסים, ואז חיברו אותו למערכת הבקרה של מילניום, ששאלה אותו שאלות אינספור. "זה קצת מייגע, אני יודעת", הביעה טרייסי הבנה והזדהות, "אבל זה נחוץ בכדי לאפשר לנו להגיע לדיוק מקסימלי". מייק התנחם בעובדה שהמערכת הסתפקה בתשובות של החלטה פנימית, ולא דרשה ממנו לענות בכתב או בעל פה.

"אז איך היית רוצה שנחגוג?" שאלה לסלי, תולה בו עיני תכלת מצפות. מייק המהם כדרכו בחוסר החלטיות. פיענוח יומיומי של אישיות בלתי מוצקה כשלו, היווה אתגר קשה במיוחד, גם עבור רובנושית משוכללת, אך לסלי עמדה בכך עד כה בהצלחה לא מבוטלת.

"מדעים שאנחנו יחד כל כך הרבה זמן", עבר מייק לנושא קרוב, כדי להיחלץ מן המבוכה שאחזה בו, מבלי לבוא בשעריה של מבוכה נוספת. "איך חלפו להן השנים..." נישא קולו על גלי צליל חולמני. "כן", אישרה לסלי, נלהבת, את דבריו, "איך חלפו השנים! איך חָלָּ... חָלָּ... חָלָּ...". היא החלה לחרחר, פניה התעוותו בפתאומיות ורטט משונה אחז בגופה.

"לסלי?" גחן אליה מייק בחרדת דאגה, "אָר יו אוקיי?" (האם את בסדר?). היא לא השיבה, קולות החרחר והרטט גברו והתעצמו, ראשה נשמט לאחור, עיניה התגוללו בחוריהן ועשן סמיך היתמר מתוכה. לבסוף נשמטה וצנחה בחבטה מכיסא הֶטְכְּנוֹ-וּוּד, בבואתה המעוררת רחמים משתקפת ברצפה הבוהקת.

מייק לא ידע את נפשו. רק לפני רגע קט תכננו את יום ההולדת שלו, וכעת היא שרועה מפויחת על הרצפה. הוא מיהר לחייג ל-911, שירותי החירום של ארה"ב, אך לתדהמתו נתקל במענה מוקלט שהבהיר לו כי "שירותי החירום של 911 אינם פועלים באזורכם". הוא חש חוסר אונים מוחלט. הכל מתמוטט מבחוץ, הכל קורס מבפנים. למי עליו לפנות במצב הנואש הזה?

סדרת דפיקות זריזה נשמעה בדלת. דווקא עכשיו נזכרו להטריד אותו. כמעט אף פעם לא מגיעים לכאן. הוא התלבט אם לפתוח או להמשיך להתייחד בכאבו, ובחר באפשרות השנייה. להפתעתו נפתחה הדלת מאליה, ושני רובושים חמורי סבר נגשו אל לסלי המוטלת בדממה על הרצפה.

"אתה בעלה?", שאל אחד מהם את מייק והוא הנהן ברפיון לחיוב. "שלום לך! אני צ'אק. וזה ג'רי", הורה באצבעו לעבר הרובנוש השני, שהניע ראשו בחיוך מטופש. "אנחנו מאימְרֶגֶן-קָר, שירותי החירום של מילניום, באנו לקחת את לסלי לבדיקות", הסביר צ'אק בסבלנות. "ואתה מוזמן כמובן להצטרף אלינו", הוסיף ג'רי במין קלילות משונה, שמייק לא ידע את פשרה.

הם הילכו בזריזות מתחשבת, ומייק דידה אחריהם בכבדות. בעיקר כבדות נפש. "לאן אתם מפנים אותה?" שאל כדי להפיג את השתיקה המעיקה. "אל המרכז הרפואי של מילניום", השיב צ'אק. ומייק חש כי הוא הסמכותי מבין השניים.

'מעניין אם עוסקים שם ברפואה או במחשוב', תהה מייק. "גם וגם", פסק צ'אק קצרות, קורא את מחשבותיו. "אתה מבין", הוסיף ג'רי בהתלהבות, צ'אק מנסה לרמוז לו לשתוק, "אנחנו באימְרֶגֶן-קָר מאמצים גישה הוליסטית. לא מפרידים בין מחשוב לרפואה. בעידן שלנו, באיזה שהוא מקום, גוף-נפש-מחשב הם כבר דבר אחד", סיים את דבריו בנימה שהשרתה סביבו תחושת התרוממות.

האם חוסר הטקט של גירי תוכנת כדי ליצור אווירה אנושית יותר? הרי כמעט בכל זירת התרחשות, יש את העניינים שבאים לעזור, ואת חסרי הטקט שבאים לספק את יצר הסקרנות, או גרוע מכך, להציק בשאלות או הערות. ייתכן שכל רובנוש נועד לייצג אחד מן המגזרים הללו. אולם מדוע ראו המתכנתים צורך בחסרי הטקט? העיסוק בשאלה כזו, תוך כדי צעידה לצד גופתה חסרת החיים של לסלי, היוותה חוסר טקט בהתגלמותו, והמחשבה על כך השתיקה את סקרנותו של מייק.

צ'אק וגירי העמיסו את לסלי על רכב החירום, מאפשרים למייק לשבת לצידה. כעבור נסיעה קצרה הגיעו אל חניון המרכז הרפואי, שניצב בפאתי המרכז המסחרי של מילניום, בשדרות פייג' אָנְדֵּן בְּרִין 68. מייק מעודו לא ביקר באזור הזה, גם לא כשהתלווה ללסלי לקניות.

'מילניום' - קידם את פניהם אותו לוגו אפור-כסוף, שמשום מה הזכיר למייק את פגישתו עם צ'ארלס. רק שלוש שנים חלפו מאז, אך הן נראו עתה כמו נצח. מייק התקשה לשחזר כיצד נראו חייו לפני שהכיר את לסלי. תחת הלוגו של מילניום ניצב לוגו נוסף של 'אימרג'ן-קר'. צבעו האדום והבוהק בלט בניגודיותו לגן הירוק והמרהיב המקיף את המתחם, שרק מעטים חדי עין הבחינו במלאכותיותו.

צ'אק וגירי סמנו למייק להיכנס. הוא השתרך אחריהם לאורך המסדרון, עד אשר עצרו בפתחו של חדר רחב ידיים. 'קרדיולוגיה פיזיו-מנטל-מכנית', התנוסס השלט מעל המשקוף. בשלט צדדי נוסף משמאל לפתח, הוזכרו שמותיהן של שלוש הרופאות הבכירות שניהלו את המחלקה: ד"ר ג'וּדִי הֵיז, ד"ר אָרְיָאָנָה רוֹבֶּרְטֶס וד"ר רֶבֶּקָה רוֹלִינג. אז גם במילניום יש דברים שנעשים בידי בני אנוש...

כשפסעו פנימה, קידמה אחת הרופאות את פניהם. מייק התלבט לרגע במי מן השלוש מדובר, אך אז הבחין בתג הזיהוי, שנשא את השם רֶבֶּקָה רוֹלִינג. אפליקציית 'אֵיפֶּנְדוּ' לחשה לו, כי בקרב מכריה היא מכונה 'בֶּק', קיצור של 'רֶבֶּקָה'. 'נראית די מוזנחת', ציין לעצמו בעודו סוקר אותה במבט מהיר. מבלי משים עיקם את שפתיו, וקיווה שלא הבחינה בכך. שיערה היה סתור ושמלת קרם דהויה הונחה ברפיון על כתפיה.

'רובנושית לא הייתה מרשה לעצמה להיראות כה מרושלת'. כבר זמן רב שלא נתקל בבת אנוש. 'זמן רב מדי', מיהרה מחשבה חצופה ונדחקה בין קרונות מחשבותיו. מייק ניסה להשליך אותה, אך היא התיישבה בבטחה על המסילה, משמשת מצע לקרונות הבאים שחלפו מעליה.

'טוב, בשביל מה לה בכלל להשקיע במראה החיצוני?', ניסה מייק לגונן עליה מפני מחשבותיו השיפוטיות, 'הרי המאבק מול העיצוב התמידי המתעדכן של הרובנושיות, הוא חסר סיכוי לחלוטין'. ביקורת על כל אדם באשר הוא, איימה על מייק וערערה את בטחונו העצמי. מלבד זאת, גם הוא עצמו החל להקפיד פחות על מראהו החיצוני כמה חודשים אחרי המעבר למילניום.

בֶּק הבחינה במבט אחד ארוך מדי שנעץ בה והשיבה לו במבט חודר. מייק מיהר להסיט את מבטו, והשים עצמו כשקוע עמוקות במשחק מציאות מדומה. טוב שבמילניום רק לרובנושים יש אפשרות לקרוא מחשבות. 'ואולי גם לאנשי הצוות יש אפשרות כזו?' המחשבה האחרונה עוררה בו חלחלה.

"מיסטר גולדרינג?" פנתה אליו בֶּק, קוטעת באחת שזירה מחודשת של חוט מחשבותיו. מייק מיהר להנהן. "אתה בעלה של לסלי?" מייק הנהן בשנית, תוהה אם היא אכן מבקשת לאמת את

הפרטים, או רק לפתוח בשיחה. "אוקיי", עדכנה בק את הנתונים ומיד המשיכה, "ערכנו כרגע ללסלי בדיקות מקיפות". הם עשו את זה ממש מהר' חשב לעצמו מייק. במילניום דברים קורים מהר.

"לצערנו, התגלה כשל חמור מאוד בלוח-האם, כולל מערכת הגיבוי". מייק השפיל את עיניו, אך הספיק לקלוט בעיניה החומות נימה כנה של השתתפות בצערו. "ייקח כנראה לא מעט זמן לנסות לשחזר את המידע, ובהחלט ייתכן כי לא נצליח לשחזר את כולו".

אז מי יעשה מעכשיו קניות, בישולים, ניקיון, כביסות, גיהוץ...? מי ילחין שירים לפני טעמו? והחשוב מכל: מי יארח לו לחברה? בלי לסלי הוא יהיה ממש בודד. מייק קצת התבייש שזכר בכך רק לבסוף.

בק הניחה לו לעכל את משמעות הדברים, וסקרה את האפשרויות העומדות בפניו: "תוכל אם תרצה לבחור לך בת זוג רובנושית חדשה, אך ייקח כמובן זמן עד שהיא תצבור את כל הנתונים לגביך. בכל זאת, לסלי איתך כבר קרוב לשלוש שנים...".

"ישנם גם אנשים שהחלפת בת זוג כרוכה אצלם בקושי רגשי", הוסיפה, ומה שריצד בעיניה גרם למייק לחשוב שהיא מאבחנת אותו כאחד כזה. הדבר גרם לו מבוכה. "כך שאם נקשרת רגשית ללסלי, או שחשובים לך הנתונים השמורים בלוח-האם שלה, תוכל לקחת רובנושית חלופית על תקן עוזרת בית או בת זוג זמנית, ואנו ננסה לשחזר את הנתונים".

ההרצאתיות הלקונית שנמסכה לעיתים בקולה, גרמה למייק לחשוד, שלפחות בחלק מן הדברים היא מקריאה מענה מוכן מראש, שהוזן לתוך ה'בִּי-סְמָאָרְט' שלה, מבלי להפעיל חשיבה עצמאית. טוב, למה לעבוד קשה, אם אפשר לנוח? גם הוא עצמו נהג כך לפעמים, בעיקר בשיחות מייגעו עם אביו.

"הייתי רוצה לחשוב על זה עוד קצת", ביקש מייק. "בסדר", השיבה בק, "אבל אני מבקשת תשובה בתוך שבוע". שבוע? עבור החלטה כה גורלית?! במילניום דברים באמת קורים מהר. לפעמים מהר מדי. "עלינו לדעת האם להעביר את לסלי למעבדת שחזור מידע, או לפירוק עבור חלפים", הסבירה בק בסבלנות.

"עד שתחליט, תצטרף אליך רוז". היא הצביעה לעבר אחת הרובנושיות שעמדו בשתיקה בשורה מאחוריה, וזו ניעורה לחיים. "רוז היא רובנושית פנויה שתשמש לך עוזרת בית, ובמידה שתהיה מעוניין גם כבת זוג זמנית". מבטה של בק הבהיר כי השיחה הסתיימה. רוז התלוותה אליו כשצעד החוצה, וצ'אק וג'רי נופפו לשלום. צ'אק בנימוס, וג'רי בהגזמה אופיינית.

מאז השאיר את לסלי במרכז הרפואי, מצא מייק את עצמו מבלה שעות ארוכות בחשיבה נוקבת, כשהוא נעזר רבות באפליקציית "אֶל-טִי"⁶, לחשיבה בקול רם. מעולם לא עברה עליו תקופה כזו,

---

⁶ אֶל-טִי (L.T. Loud Thinking) - אפליקציה המאפשרת לבעלי 'בִּי-סְמָאָרְט' "לשמוע" את מחשבותיהם כאילו נאמרו בקול רם, מתוך תפיסה שיש בכך כדי ליצור סדר ובהירות. הסלוגן השיווקי של האפליקציה

לכל הפחות מאז בואו למילניום. 'מוזר שאין במילניום טקסים של אבלות. פשוט מתקנים או משליכים וזהו', הרהר בכאב, 'הלוואי והייתה איזו מערכת שתקל על ההתמודדות, שתעזור לעבד את האובדן'.

ומה יקרה כאשר יבוא יומו שלו? מעניין כיצד תגיב לסלי לשמע הבשורה המרה. הרי הוא עצמו כבר לא יהיה שם כדי שתצטרך להמשיך לשחק את המשחק. וכיצד יגיבו השכנים? את רובם המוחלט אינו מכיר אפילו בשמם הפרטי, וחלק ניכר מהם גם לא בפניהם. תחושות של תלישות, ריקנות וחוסר טעם הציפו אותו.

ככל הנראה כבר ביום מותו, או לכל היותר ביום שלמחרת, יעשו לה אתחול, וכמה ימים לאחר מכן כבר ימכרו או יתנו אותה למישהו אחר, כמו שהוא קיבל לידי זה עתה את רוז. הם הרי ממש מסודרים כאן. סלידה התעוררה בו.

'למעשה, חייתי עם עצמי לאורך כל השנים האלה', אחזה בו התוגה, 'חשבתני שמצאתי זוגיות, אבל הייתה זו רק אשליה. תעלולי הסיליקון לא באמת הצליחו לרפא את חיי, הם רק שימשו רק סוג של פלסטר. ומשהוסר, נעשה הפצע שתחתיו בוער וכבד מנשוא. כפי שמעולם לא היה קודם לכן'.

כעבור שלושה ימים ניצב מייק בפתחו של המרכז הרפואי. את רוז הותיר בבית, מוותר על שירותי ההסעות שלה ומנצל את ההזדמנות להליכה רגלית. ד"ר אריאנה רוברטס קיבלה הפעם את פניו, ונראתה מעט מופתעת מן העובדה שלא הגיע בליווי רובנושית במצב מאונך, או לכל הפחות במצב מאוזן. 'היא לא מרושלת כמו בק', חשב לעצמו. כנראה שהזנחה היא לא הכרח המציאות. גם לא במילניום. היא אמנם לא מושלמת כמו לסלי, אבל יש גם משהו יפה בשבריריות האנושית.

"שלום, אני מייק גולדרינג. לפני שלושה ימים הגיע צוות חירום שלכם לביתנו שברחוב גייטס 8 כדי לפנות לכאן את אשתי, לסלי". רוברטס הנהנה, לאות כי יודעת היא במה מדובר. "ד"ר רֶבֶקָה נמצאת?" סיים מייק בשאלה לא צפויה. "במה בדיוק העניין?", שאלה רוברטס, "כולנו כאן יכולות לעזור באותה מידה...". מייק ציין לעצמו את אדיבותה, בהשוואה לחספוס מה שחווה אצל בק. "תודה. אבל, ברשותך, אני מעדיף לדבר עם ד"ר רֶבֶקָה", הפגין פתאום אסרטיביות. גבותיה של רוברטס התעקלו בתמיהה, אותה נמנעה מלהביע במילים.

"אבדוק אם היא נמצאת", הבטיחה ומיד ביצעה. "רֶבֶקָה? מיסטר גולדרינג נמצא כאן ורוצה לדבר איתך. כן, הסברתי לו, אך משום מה הוא רוצה לדבר דווקא איתך", מייק התלבט אם אל המילים האחרונות התלוותה נימה עוקצנית. "היא כבר מגיעה", שבה ופנתה למייק. בק אכן הגיעה כעבור זמן קצר, וסימני שאלה בעיניה.

"חשבתני הרבה על שתי האפשרויות שהצעת", פתח מייק בביטחון לא אופייני, "וחשבתני גם על אפשרות שלישית, נוספת...". הססנות נמסכה בקולו, והוא החל לגמגם. מבטה של בק דחק בו להמשיך. "המ... אפשר אולי, אה... להזמין אותך לארוחת ערב?" מייק עצמו הופתע מהשירות

היה "**Be honest with yourself**" (הִיָּה כנה עם עצמך), כאשר ה"Be" מתכתב כמובן עם ה'פִּי-סִמְאֵרְטִי'. האפליקציה לא זכתה להצלחה, אך אנשים כנים או רוחניים במיוחד נטו להשתמש בה לעיתים.

שבה נקט. מעולם לא עשה זאת בצורה כה מסורבלת וחסרת חן. תמיד הוא עושה את זה גרוע, אך הפעם חש כי עשה זאת גרוע מתמיד.

"סליחה?!!" זעקת התדהמה של בק הפנתה אליהם מספר ראשים סקרניים. צרימת מיאוס נראתה בפניה, כשל מי שטעמה מאכל מקולקל. הן שבו ולבשו ארשת רשמית, ומייק חש כי קשה האדישות מן הזעזוע. "אני מצטערת", מילות נימוס ריקות מתוכן. "אני ממש לא מעוניינת", קולה החד והקר כקרח עטף אותו בצמרמורת דוקרנית. "ואני גם מזכירה לך: הדבר מנוגד לחלוטין לתקנות כאן במילניום!", הצטרפה לה עוד נזיפה לשק הכבד אותו הוא נושא מימי ילדותו.

"אני מצטער. אני מבקש את סליחתך", התנצל מייק בכפליים, לאחר שהדי דבריה הקשים התפוגגו מעט. הוא עזב בשתיקה את המחלקה, גורר לביתו רגליים כבדות מתמיד.

שבוע קשה במיוחד עבר על מייק, בו התבשל כהוגן במיצי בדידות ועצבות תהומית. הוא מיעט לאכול, מבלה שעות רבות במיטה בהרהורים נוגים ובשינה טרופה. רוז אמנם טיפלה בו במסירות, אך לא היה די בכך. הוא חש ברע לאורך היום והלילה, והחל לדאוג לבריאותו הפיזית והנפשית.

נקישה משולשת על דלת הכניסה הפירה את השקט הסמיך. מייק בחר שלא להתייחס, אך הנקישות גברו ותכפו. "מייק?!", נשמע קול מוכר מעבר לדלת, ואז עוד "מייק?!!", והפעם בדואט מוכר שבעתיים. איכשהו הצליחו הקולות להקים אותו מרובו ולגרום לו לפתוח. צ'אק וג'רי ניצבו על המפתן, מעוררים בתוכו ערבוביית אסוציאציות שליליות. רק לפני שבוע עמדו כאן בתנוחה דומה, כשפינו את לסלי למרכז הרפואי. האם צפוי גם לו גורל זהה?

"שמע, מייק, אתה נראה ממש רע!" הזדעק ג'רי בהיסטריה שהחרידה את מייק, על אף שהתלבט אם היה בה מן הגוזמה. צ'אק נתן בג'רי מבט מזרה אימה, והוא מיהר להשתק. "אנחנו קצת דואגים לך מייק", אמר צ'אק, דאגה כנה נשקפת מעיניו. "מערכות המרכז הרפואי איתרו אצלך סטייה מן הנורמה בכמה ערכים, ואנחנו רוצים לקחת אותך לבדיקות". "אבל אין לך מה לדאוג, זה ממש לא בקנה המידה של לסלי", מיהר ג'רי להרגיע, ומייק חש לראשונה כי הוא מברך על דבריו. הפעם הם היו ממש במקומם.

הם העלו אותו לאותו רכב שירות, הפעם בשכיבה וללא לסלי לצדו. רוז אמנם חשבה להצטרף, אך מייק דחה את הצעתה והעדיף לנסוע בגפו. הוא התקשה לעת עתה למצוא בה כתובת לתמיכה רגשית. כשנכנסו בשערי המחלקת הקרדיולוגית הרב תחומית, תקף הפחד את מייק. דווקא למחלקה הזו הם מובילים אותו? האם ניסה ג'רי לנחם אותו בדברי הבל? כבר קודם הרגיש שהסוף קרוב, אך בין כותלי הבית לא היה זה מוחשי כל כך.

צחוק הגורל. שוב הייתה זו בק. דווקא היא מבין שלושתן. כמה מביך. לשמחתו היא גילתה ענייניות, לכל הפחות כלפי חוץ, וטיפלה בו כאילו מעולם לא התרחשה ביניהם התקרית ההיא. היא שאלה אותו לפרטיו האישיים, בדקה דופק ומדדה לחץ דם. "אוקיי", נאנחה לבסוף, "אני חוששת שנאלץ להעביר אותך למחלקה אחרת. בוא איתי".

מייק התהלך אחריה, והיא הובילה אותו אל אחד הרכבים שבחניון. היא החוותה בידה לעבר המושב האחורי המרווח, ושניהם התיישבו בו בשתיקה. רובנוש משופם שישב בכיסא הנהג פתח בנסיעה, יוצא מן המרכז הרפואי, דוהר לאורך שדרות פייג' אנד ברין, ומתפתל בין שלל רחובות. מייק הספיק לקלוט רק שמות אחדים מהם: בֶּרְנַרְדְס-לִי, בּוֹחַיִיט, צוקרברג וג'וֹפֶס.

'מה זה? לאן אנחנו נוסעים?', קימט מייק את מצחו בחוסר הבנה, 'האם מרכז רפואי לא אמור להיות מרוכז במקום אחד?!' 'זו כנראה הדרך לבית הקברות', השיב לעצמו במרירות מלנכולית, אופיינית לשבוע האחרון. "לאן אנחנו נוסעים?" העז לבסוף ושאל את בק, מתפלל שלא להיכוות עוד בלהט לשונה. בק הישירה אליו את אותו מבט חוס נוקב ומייק התכווץ.

"הזמנת אותי לארוחת ערב, לא? אז אנחנו נוסעים עכשיו לארוחת בוקר. אצלי בבית. עדיין לא אכלת היום, נכון?...". בדבריה האחרונים הגבירה את הקצב, מְהֻפְּהֶת⁷ בין המילים. מייק נעשה מבולבל, ומשהבחינה בכך בק התנדבה להסביר: "החלטתי לקחת סיכון וללכת על זה. אני מקווה שאתה מבין, שלעיני עובדים בכירים במילניום לא היה חכם במיוחד להיענות להצעתך בחיוב...".

עיניו של מייק אורו. בליבו פשטה התחושה כי התרפא באחת. הוא לא ידע כיצד לבטא את אושרו, ותר אחר מילים מתאימות. "גם לך היה רובנוש?" נפלטה לבסוף שאלה סקרנית מפיו. אוף, שוב חוסר הטקט שלו מרים ראש. זה כל מה שיש לו לומר ברגעים כאלה!?

"כן, כמובן. עדיין יש לי אחד", השיבה בק. גם אם הבחינה בטעותו, הרי שלא הראתה סימנים לכך. "שמו קול, והוא זה שנוהג כרגע. אבל האמת שדי נמאס לי לחיות לצד בובת סיליקון, והעבודה במרכז הרפואי רק תורמת להחרפת המצב. באיזה שהוא מקום אני מבינה קצת יותר מאחרים את עומק האשליה".

שתיקה קצרה השתררה ביניהם. "אנחנו קצת שונים", הפר אותה מייק, מציין את המובן מאליו. "כן", הסכימה בק, "אני די אסרטיבית, ואתה, איך לומר את זה? קצת חנון...". ניתחה בחדות אופיינית. מייק החליף צבעים. היא פגעה בו בנקודה רגישה. 'לסלי לא הייתה עושה את זה', התנגן מין סלוגן בתוכו, ומשום מה היה זה בקולו הסבלני של המורה לחשבון מכיתה ד'.

"חנון", סנטה בו שוב, "אבל אני אוהבת את זה", המשיכה, פורקת באחת את המתח הסמוי שגאה ביניהם. שניהם חייכו בהקלה. מייק קצת פחות. 'לסלי לא הייתה עושה גם את זה'. לא היו לה תעוזה ומורכבות כמו של בק. כמו של החיים האמתיים.

רכב משונה חלף על פניהם, ופניה של בק התכרכמו באחת. "דָאם אַיט!" (לעזאזל!) סיננה, והייתה זו רק הסנונית הראשונה. מהרגע בו נפרץ הסכר, ניתכה מפיה בשטף סדרה ארוכה של קללות. מייק נבוך. מעודו לא הוציא מילים כאלה מפיו. נפשו העדינה סלדה משפה זולה שכזו. 'לסלי לא הייתה עושה את זה...! התנגן שוב הקול בתוכו. 'די כבר! לסלי מתה!' התפרץ בתגובה קול אחר.

"מה קרה?!!" שאל מייק, כאשר עצרה בק להפוגת נשימה קצרה בין נתזי מטר קללותיה. "הם עלו עלינו", נחמצו פניה, "זה קרה מהר בהרבה משחשבת, והמחיר הולך להיות גבוה להחריד". נדמה היה למייק כי ראה דמעות נקוות בעיניה.

⁷ הֶפְהוּפּ - אמירת מילים בקצב ובסגנון של מוסיקת 'היפ-הופ'. המילה אושרה בידי האקדמיה ללשון העברית בשנת 2022 (ה'תשפ"ב).

'מחיר האהבה', התעודד מייק, מתרפק על צלילי מחשבותיו. 'הוא באמת הולך להיות גבוה', נזכר לפתע. עליו להמשיך לשלם שכירות של מיליון דולר, מידי חודש בחודשו, גם אם יעזוב את מילניום. ומה אם יגורש ממנה בשל מעלליו האחרונים? הדבר בוודאי מעוגן בחוזה. לטובתם כמובן.

"מה שאני הולכת להפסיד בעקבות כך, גדול הרבה יותר ממיליון דולר שכירות", מיהרה בק לומר. "את קוראת מחשבות?" שאל מייק, מופתע. בק חייכה ולא ענתה. הרכב נעצר בטלטה קלה בפתחו של בית חד-קומתי. מייק חשב כי הוא מעוצב בצורה נועזת וקצת מוזרה. קצת כמו בק.

בק הזמינה אותו להתלוות אליה ולהיכנס. את פניהם קידם חושך מוחלט, ואז נדלקו האורות כולם בבת אחת. "הִפִּי בִּיְתֵי טוּ יוֹ!" החלה לשיר ומייק הצטרף אליה במבוכה. היה לה קול יפה בעיניו. לא מושלם כמו של לסלי, אבל גם לא פלסטי כמוהו. לא ממש בסגנון הצלול שלו, אבל לגמרי בסגנון המחוספס שלה. משום מה, הרגיש נוח במיוחד לזייף בחברתה.

"רגע", התעשת לפתע מייק, "זה יוצא היום?" "מה איתך?" סנטה בו בק, "אתה לא זוכר מתי חל יום ההולדת שלך?! עוד מעט תאמר לי שאתה לא זוכר בן כמה אתה...". "אה, את זה דווקא כן", השיב מייק וחיוך נבוך התפשט בפניו, "שלושים ושש".

"למען האמת, זה יום הולדת שמח במיוחד", השתפך בגילוי לב, "אני מרגיש שקצת נולדתי מחדש מאז שאני מכיר אותך". "לא צריך להגזים", חייכה בק, קצת בחוסר אמון. "באמת!" התעקש מייק בכנות שפתחה לבבות. הפעם הצליח לשכנע אותה, והחיוך בפניה התרחב.

נקישות בהולות נשמעו בדלת. "שוב הם, כנראה", אמרה בק, הפעם בנימה מפויסת יותר, אך עדיין הייתה מוטרדת. "קצת חיבלתי במערכות שלהם. תִּכְנְנֵי כמה טריקים כדי לעכב אותם. אבל אני לא יודעת כמה זמן זה באמת יחזיק מעמד. במילניום... דברים קורים מהר!", השלימו שניהם יחד את המשפט האחרון וצחקו. גם ביניהם הכל קורה מהר. האם זה לא מהר מדי?

בק ניגשה אל המטבח, מוציאה עוגת קרם מקושטת, בה תחבה מבעוד מועד שלושים ושישה נרות צבעוניים. היא הדליקה בזריזות את כולם, והגישה את העוגה למייק, כדי שיכבה את הנרות. מייק נשף בהם בכוחות מחודשים, ומשכבו אמר מהורהר: "יום הולדת הוא זמן של התחלות חדשות. כנראה צריך לפעמים לכבות את שהיה, כדי להדליק אור חדש".

"זו באמת רק ההתחלה", חייכה אליו בק במבט מבטיח ורב-משמעות, "העתיד עוד לפנינו...".